

[Udenrigsministeren.]

imod den europæiske sikkerhedskonference. Jeg rejste ikke på nogen måde til NATO-mødet med en fornemmelse af, at det nok ikke ville lykkes, for det havde jeg ingen grund til. Jeg rejste dertil med et meget stærkt ønske om, at det måtte lykkes, sådan at man ikke med rimelighed kunne sige, at vi mere eller mindre overlod initiativet til de østlige lande. Derfor var jeg glad for, at der var en så klar og målbevidst og konstruktiv holdning fra hele NATO-gruppens side både til sikkerhedskonferencen og til spørgsmålet om de afbalancerede troppe-reduktioner.

Det er klart, at når vi taler om afspænding, tænker vi alle, som det fremgik af indlæg-gene, først og fremmest på det, vi kalder Brandts østpolitik. Jeg tror, det var hr. Orla Møller, der sagde, at det var det længste og mest betydningsfulde skridt for afspændingen, og hr. Henry Christensen brugte lignende vendinger. Jeg er helt enig, og jeg vil gerne føje til, at jeg også er enig, når hr. Poul Schlüter peger på, at denne afspænding som baggrund har det vestlige sammenhold. Vi skal nok være omhyggelige med netop i en glædelig afspændingsperiode at huske, at baggrunden for denne afspænding er, som Brandt så stærkt har givet udtryk for det, det vestlige sammenhold både på den økonomiske og den sikkerhedspolitiske front. Jeg synes, det var rigtigt, at det blev fremhævet ved denne lejlighed.

Jeg kunne i og for sig have stoppet på dette sted, hvis ikke hr. Gert Petersen havde taget spørgsmålet om DDR op, for det vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger til. Hr. Gert Petersen vendte for det første tilbage til problematikken omkring WHO. Når jeg svarer på det, er det ikke for at lave pindelhuggeri; jeg tror egentlig heller ikke, hr. Gert Petersen mente det, som han sagde det, men jeg vil nødigt have det stående uimodsagt i fortrykket og i pressen. Hr. Gert Petersen sagde, at Danmark burde have stemt for DDR i WHO. Vi har tidligere forklaret, hvorfor vi ikke gjorde det; det ville blive følt som en de facto anerkendelse. Hr. Gert Petersen brugte så vendingen, at hvis Danmark havde stemt for DDR i WHO, ville det have bevirket, at DDR kunne have deltaget i Stockholm, sådan

som vi alle måtte ønske det, og med samme rettigheder som en række andre lande. Derfor synes jeg, det er nødvendigt at sige, at det var jo ikke et spørgsmål om Danmarks stemme. Jeg nævnte, da vi drøftede det her den 20. april om aftenen, at der i fjor var 62 lande, der ville vente med at afgøre dette spørgsmål, til DDRs forhold til FN var afklaret, og jeg kan nævne, at der i år var 70 lande. Det vil altså sige, at modstanden var vokset fra 62 til 70, så der skulle et meget væsentligt sving til for at have ændret denne indstilling. Det var et spørgsmål, vi havde drøftet meget omhyggeligt med vore nordiske kolleger i forvejen; vi var enige om ikke at ændre vores holdning, og det samme gjaldt for Sveriges vedkommende.

Så kom hr. Gert Petersen ind på selve spørgsmålet om anerkendelse af DDR og lagde ligesom op til, at der skulle være føjet nye betingelser til fra regeringens side, at vi skulle indtage en anden holdning, end da spørgsmålet blev drøftet i april måned. Han citerede en enkelt bemærkning, jeg var kommet med. Jeg vil gerne over for det have lov at erindre om et par andre bemærkninger, dels fra udenrigsdebatten, dels fra mit svar til hr. Gert Petersen, da han stillede sit forslag. Det er ikke, fordi det er så vældig morsomt med de citater, men når det er blevet sagt, at der er nye betingelser, er det mig magtpåliggende at understrege, at det er der ikke.

Vi sagde i oplægget til udenrigsdebatten — og det er jo regeringens meget klare standpunkt, som har været udtrykt ved mange lejligheder — at vi ønsker denne anerkendelse, og at vi har en klar interesse i denne anerkendelse som nabostat, som Østersøstat, og af en hel række andre så indlysende grunde, at jeg overhovedet ikke behøver at nævne dem. Jeg fortsatte så med at sige, at det ikke længere var et spørgsmål om princip, men et spørgsmål om tid. Da vi dagen efter drøftede hr. Gert Petersens forslag efter udenrigsdebatten, gentog jeg dette med, at det ikke længere drejede sig om et princip, og føjede til, hvad jeg også havde været inde på dagen før, at det drejede sig om, hvornår de politiske forudsætninger var opfyldt, og hvis jeg skulle konkretisere, hvad disse politiske forudsætninger var, måtte jeg navnlig nævne den aftalemæssige regulering af forholdet mel-